

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Ty mě vážně
neznáš?

HEIDI RICEOVÁ

TY MĚ VÁŽNĚ
NEZNÁŠ?

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

je to trochu kyselé jablíčko, ale jednou jsem do něj kousnout musel. Jistě jste si už všimla, že autorky vytvářejí světy naplněné postavami a jejich příbuznými a partnery, kteří přecházejí z knihy do knihy. A občas je provázanost tak těsná, že bez znalosti knihy jedné je těžké pochopit peripetie příběhu následujícího. Jenže pak se najednou ukáže... že Vy tu předchozí knihu nemáte šanci znát, protože česky nikdy nevyšla. Nebo vyšla před čtyřmi roky – a nepředpokládám, že byste si dějovou linku a okrajové postavy udržela v paměti.

Příčin to má několik – v originále těch knih vychází více, takže musím vybírat, které nechám přeložit a které ne. A holt občas ujeďu. Autorky jsou totiž „zákeřné“. Až při čtení románu Millie Adamsové Kráska a osamělý miliardář jsem si uvědomil, že „první díl“ vyšel před skoro rokem a půl pod názvem Popelčina kouzla. A že jména dvou náhodně zmíněných postav – Gunnara a Olive – nejsou vůbec náhodná, protože to byli hlavní hrdinové knihy Můj nepřítel viking, která vyšla v říjnu minulého roku. A ještě horší je to, že Millie Adamsová zjevně uzavřela jakousi spisovatelskou komunu s Jackií Ashendenovou, protože další postavy z Krásky a osamělého miliardáře – mezi jinými Rose, Apollo a Ares – jsou hrdiny Jackiiných knih, zatímco Athenini bratři Constantine a Alex vystupovali v knihách Milliiných! A bohužel vydání oněch Jackiiných knih v češtině – vzhledem k tomu, že je jich opravdu tak moc – neplánuji...

Co s tím? Asi mně nezbyvá nic jiného než Vám některé peripetie dříve vydaných knih, pokud jsou důležité pro pochopení příběhů nových, nadále připomínat formou poznámek. A doufat, že Vám tím nezkažím požitek ze čtení...

*S láskou
Váš Harlequin*

Heidi Riceová

**TY MĚ VÁŽNĚ
NEZNÁŠ?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Revealing Her Best Kept Secret

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Heidi Rice

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-639-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-640-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-641-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nepanikař. Brandon Cade si tě určitě nebude pamatovat.

Lacey Carstairsová si tuhle mantru opakovala snad už popadesáté. Svůj zběsilý tep a palčivou bolest na spáncích, kterou cítila při pomyslení na nadcházející interview s mužem, jenž podpatky svých na míru šitých kožených italských mokasínů nemilosrdně rozdrtil její srdce – i její kariérní vyhlídky –, tím však bohužel utišit nedokázala.

„Nevíte, jak dlouho to ještě panu Cadeovi bude trvat?“ dotázala se Lacey sekretářky ve stroze a stylově zařízených kancelářích budovy Cade Tower v londýnské čtvrti South Bank.

„Tento rozhovor dnes není jeho hlavní prioritou,“ opáčila povýšeně ta žena a dala tak Lacey jasně najevo, kde je její místo. „Brzy by se vám ale už měl věnovat. Schůzku v Paříži má naplánovanou za...“ Źukla na tablet „... dvě hodiny.“

„Za dvě hodiny? Určitě...“ Lacey se zarazila. Její obavy začínaly převládat nad reportérskými instinkty. Cadeův nabitý program by mohl být výhodou. Nepochybně bude muset ten rozhovor přesunout na jindy. Dostat se odsud do Paříže zabere víc než dvě hodiny.

„Na střeše máme heliport,“ odpověděla sekretářka a rozmáčkla tu naději jako štěnici. „Bude mu stačit, když odletí ve dvě.“

Super. „Rozumím.“

Takže žádná milost. Dobrou zprávou ale bylo, že mu do odjezdu zbývala už jen necelá hodina, čili rozhovor bude muset být krátký – aspoň že tak.

Její oči zabloudily k prosklené stěně za sekretářčinými zády a k závratnému výhledu na Temži.

Jak příhodné, že nejmocnější mediální magnát v Evropě řídí své impérium z vrcholu nejvyšší budovy kontinentu. Laceyinu svíravému pocitu v žaludku to ovšem moc nepomáhalo. Právě naopak.

Představa, že se bude muset znovu setkat s Brandonem Cadem, jí celou noc nedovolila zamhouřit oko. Takže pořádná dávka děsu a stresu, jež na ni dolehla včera večer, když jí šéfredaktorka Melody zavolala tu „úžasnou novinku“ – že Tiffany Bradfordová, největší hvězda časopisu, dostala chřipku, a Lacey tudíž převezme Cadeův medailonek –, se teď snoubila s mlhavým pocitem vyčerpání.

Pokud si Lacey nechtěla podruhé zničit kariéru, odmítnutí zkrátka nepřipadalo v úvahu. Jak by asi mohla rozumně vysvětlit, že je jedinou novinářkou široko daleko, která by se raději střelila do hlavy, než aby strávila šedesát minut s nejpohlednějším a nejenergičtějším svobodným miliardářem na světě?

Ačkoli... Ne že by jí Melody dala na vybranou.

Tento rozhovor představoval pro časopis *Splendour* opravdu velký počín. Přípravoval se dlouhé tři měsíce a byl výsledkem intenzivních jednání mezi odpovědnou redaktorkou časopisu a mocným PR oddělením společnosti Cade Incorporated. Lacey však vůbec nepochybovala o tom, že by Brandon Cade odmítl, nebýt mediálního rozruchu kolem knihy jeho bývalé milenky, jež ohrožovala aktuální akviziční plány firmy ve Spojených státech.

Misty Goodnightová vykreslila sugestivní portrét nesmírně pohledného, vlivného a sexuálně dominantního jednatřicetiletého autokrata, který ke svým

ženám přistupoval se stejně chladnou, rozvážnou a bezohlednou odtažitostí, s jakou řídil impérium, jež v pouhých sedmnácti letech zdědil po svém otci.

Lacey věděla, že Misty nelhala – nebo spíš že nelhala její armáda skrytých spisovatelů. Mistyina vyprávění se okamžitě chytil bulvární tisk a Cadea díky barvitým líčením jeho sexuálních schopností začal nazývat „Divokým vzdechem“.

Lacey při vzpomínce, jak to s Cadem jednou sama prožila, ztuhly bradavky. Polkla bolest, jež jí stoupala do krku, a zkřížila si ruce na naběhlých prsou.

Nechod' tam. Nechod' tam. Ani za nic.

Důkaz, že Cade má po jednom třicetiminutovém setkání před pěti lety stále takový vliv na její tělo, byl znepokojivý a ponižující.

Nebude si tě pamatovat.

Opakovala si tu mantru, aby potlačila stoupající vlnu hysterie.

Elegantní, sofistikovanou, perfektně upravenou žurnalistku si ani náhodou nespojí s tou dychtivou stážistkou, již kdysi svedl. Změnila si jméno, nechala si zkrátit vlasy – místo dlouhých kaštanových kadeří teď měla kudrnaté mikádo –, zhubla skoro pět kilo a změnila šatník – z věcí ze sekáče, které dřív považovala za fajn klasiku, přešla na trendy značkové oblečení, jež si teď s trochou šetření mohla dovolit.

Hlavně ale za ty roky poněkud zmoudřela. Zničil ji tehdy proto, že prostě mohl. Svedl ji na večírku a pak se rozhodl poslat k ledu její kariéru. Pořád ještě nepochopila, proč ji nechal vyhodit. Vždyť od něj po tom ohromujícím setkání nic neočekávala a nekladla si žádné požadavky. Možná by na seznam jeho charakterových vad měla přidat paranoii a pomstychtivost.

O Ruby vědět nemusí.

Zmocnil se jí důvěrně známý pocit viny.

Jednoho dne, bude-li její dcera chtít vědět, kdo je

její biologický otec, jí to možná řekne. Do té doby však Lacey sebe a svou dceru odmítala vydat na milost a nemilost Brandonu Cadeovi. Vzhledem k tomu, jak bezohledně se k ní kdysi choval, opravdu nepředpokládala, že by jeho reakce na nemanželské dítě byla přívětivá a rozumná.

A ona vážně nehodlala vydat dítě napospas otci, který se podobal jejímu vlastnímu.

Kousla se do rtu a kovová chuť v ústech jí připomněla, že se musí uklidnit.

Už nejsi ta naivní, vyplašená devatenáctiletá holka se zlomeným srdcem. Teď jsi rozvážná, odměřená a lhostejná. Přesně jako on.

Brandon Cade se dokonce nechal slyšet, že děti nechce. Tak proč by mu měla říkat o Ruby?

Cadeův PR tým naštěstí trval na tom, že jakákoli diskuse o jeho soukromém životě je nepřijatelná. Melody ovšem pochopitelně naznačila, že dobrý redaktor podobná pravidla ignoruje. No, Lacey ne. Tentokrát ne.

Vyzvánění sekretářčina telefonu vytrhlo Lacey ze zamyšlení.

„Ano, pošlu ji nahoru.“ Sekretářka ukončila hovor. „Vyjeďte, prosím, výtahem do nejvyššího patra. Bude tam na vás čekat výkonný asistent pana Cadea.“

Lacey co nejodhodlanějším krokem přešla halu, nastoupila do proskleného výtahu a stiskla tlačítko.

Nemusíš se vůbec ničeho obávat. Brandon Cade si někoho, jako jsi ty, v žádném případě nebude pamatovat.

DRUHÁ KAPITOLA

Brandon Cade upřeně hleděl na blátivě hnědou řeku Temži protékající pětaosmdesát pater pod ním. Zhluboka se nadechl a poté vydechl tak, až se mu rozšířily nosní dírký. Tuhle dechovou techniku se naučil už v dětství, když se na své první internátní škole snažil zarazit pláč – a nakonec i jakékoli jiné emoce. Bylo mu tehdy pouhých pět let. Ta technika mu pomáhala zvládat úzkost také při vzácných příležitostech, kdy stanul tváří v tvář svému otci. Teď, když čekal, až jeho asistent uvede redaktorku z časopisu *Splendour*, to bylo po mnoha letech poprvé, co ji musel použít, aby dokázal zachovat svůj pověstný ledový výraz.

S tiskem se nikdy nebavil – docela ironie vzhledem k tomu, že společnost Cade Incorporated vlastnila deset světových novinových titulů, řadu kabelových a digitálních stanic ve Velké Británii a v Evropě a v současné době jednala o převzetí mediálního konglomerátu v Severní Americe. Jenže značka Cade se zaměřovala hlavně na tvrdé zprávy. Nevlastnil žádné lifestyle časopisy a nevěnoval pozornost sociálním sítím, a to z jednoduchého důvodu: zženštilou žurnalistikou, kterou časopisy jako *Splendour* servírovaly masám, hluboce pohrdal.

A nyní se díky své aférce se ženou, která ho v posteli zhruba po deseti minutách začala nudit, ocitl ve svěřací kazajce, již si sám ušil. To pomyšlení ho dohánělo k zuřivosti.

Misty samozřejmě zažaloval a vzhledem ke zkušenostem svého právního týmu a síle mediálního impéria, které řídil, věděl, že se její vyprávění o ne zrovna obdivuhodném sexuálním vykořisťování nikdy nedostane na pulty obchodů. Na internet už ale stačilo prosáknout dost informací na to, aby jeho vyjednávací tým vyjádřil obavy týkající se možného zmaru dohody o převzetí velmi konzervativní mediální skupiny Dixon Media Group v Atlantě. Takže bylo nutné pokusit se omezit škody.

Příště se vyhni randění s influencerkami, které jsou stejně prohnané a bezohledné jako ty.

„Je tu slečna Carstairsová z časopisu *Splendour*, mám ji uvést?“ zeptal se jeho výkonný asistent Daryl.

Brandon uvolnil čelist a znovu se pořádně nadechl. „Jistě.“

Odvrátil se od okna a zaťaté pěsti zastrčil do kapes u kalhot. Když však ta štíhlá žena v decentním kostýmu a se skloněnou hlavou vstoupila v doprovodu Daryla do jeho kanceláře, stala se podivná věc. Projela jím vlna vzrušení a jeho smysly, jež byly zcela otupělé od doby, kdy se před pěti lety během jedné firemní akce setkal s úplně jinou ženou, se opět probudily k životu.

Bylo to nečekané... a dost zneklidňující.

„Pan Cade vás očekává, slečno Carstairsová,“ pronesl Daryl a uvedl Brandonova nevídaného hosta do velké vzdušné kanceláře. „Máte přesně dvacet minut. Potom pan Cade odlétá do Paříže,“ dodal. „Dáte si něco k pití?“

„Ne, děkuji,“ odpověděla ta žena. Její hlas připomínal zastřené vrnění a mírné vibrato i způsob, jímž zatínala prsty do tašky, naznačovaly, že je nervózní.

V pořádku. Měla by cítit nervozitu. Nechtěl ji tady. Pak ale přešla po místnosti a on zachytil její citrusovo-kořeněnou vůni, jež mu připadala stejně nepříjemně opojná jako všechno ostatní, co z té ženy vyzařovalo.

Ucítíl, že se mu do slabin začíná valit horkost, a zatnul čelist.

Zatraceně. Opravdu ho rozpalovala?

Jako by nestačilo, že s tou novinářkou musí mluvit, jeho pohledu neunikl její svůdný dekolt vykukující z věčkového výstřihu modré hedvábné halenky ani pevné nohy zvýrazněné pouzdrovou sukní. Zavrtěl hlavou, aby zahnal až příliš živou představu, jak jeho opálená ruka svírá světlou kůži jejího ňadra, jak mu její bradavka tuhne na jazyku...

„Posadte se, slečno Carstairsová,“ řekl odměřeně, když Daryl opustil jeho kancelář. „Jak zní vaše křestní jméno?“ zeptal se vzápětí a samotného jej překvapilo, že je tak zvědavý. Chtěl jí pohlédnout do tváře, aby mohl posoudit, jak na něj reaguje – protože se cítil v nevýhodě, a to se mu ani trochu nelíbilo.

Strohý dotaz splnil svůj účel. Konečně zvedla hlavu a podívala se přímo na něj. Ovšem jen na vteřinu. Ten letmý pohled mu přesto stačil k tomu, aby zaznamenal několik důležitých věcí.

Její neproniknutelné oči byly čokoládově hnědé s jantarovým nádechem a měly podobně šikmý kočičí tvar jako oči té dívky, kterou si stále pamatoval. A usilovně se na ni snažil zapomenout. Barvu očí té dívky nikdy neviděl. V klubu a v prázdné kanceláři manažera, kde se spolu nakonec milovali – nebo spíš drsně a horečně souložili u stolu –, vládla příliš velká tma. Pořád si ale vybavoval tvar její tváře v měsíčním světle a její sklopené řasy. Pořád slyšel ozvěnu jejích přerývaných vzlyků, když dosáhla vyvrcholení.

Přestaň na ni myslet, sakra.

Vytěsnil ty znepokojivé vzpomínky z hlavy a soustředil se na jinou věc, kterou v očích ženy před sebou spatřil.

Zaujetí. Sice opatrné a skryvané, ale přesto ho tam zahlédl. Zřejmě ji také přitahoval... byla z toho však stejně rozladěná jako on.

Vskutku nezvyklé. Kdy naposledy po něm nějaká žena toužila a nechtěla to dotáhnout do konce?

„Lacey,“ řekla a on v jejím hlase znovu zaslechl to nervózní chvění. „Lacey Carstairsová.“

Posadila se na místo, které jí ukázal, a přitom si rukou přejela po sukni obepínající její luxusní zadeček.

Dělá to schválně?

Když ale vzápětí vytáhla z kabelky svůj telefon, svírala ho tak, až jí zbělely klouby na ruku. Nebyla jen nervózní, vypadala vyděšeně, jako by raději byla kdekoli jinde než v jeho kanceláři – s ním. Navzdory nesporné vzájemné přitažlivosti.

Zajímavé.

Musela vědět, že tenhle rozhovor poskytuje pod nátlakem, a pokud si ho předem proklepla, věděla i to, že není rozumné zahrávat si s ním. Jakmile se mu někdo znelíbil nebo jej ohrožoval, dočkal se okamžité nemilosrdné reakce. Třeba ta naivní dívka, která ho svedla a obětovala své panenství v domnění, že jejich nevšední sexuální jiskření vymění za něco víc.

Došlo mu, že opět myslí na tu dívku, kterou před pěti lety vypudil ze svého vědomí, a zamračil se.

„Nebude vám vadit, když si to nahraju, pane Cade?“ zeptala se novinářka a chvějícími se prsty spustila na svém telefonu příslušnou aplikaci.

„Klidně si poslužte, Lacey,“ odvětil a potěšilo ho, že když vyslovil její křestní jméno, ztuhla.

Ovšemže neměl v úmyslu dopustit, aby se do tisku dostalo něco, s čím nebude souhlasit. Jednou z podmínek, na které jeho PR tým trval, bylo, že článek musí před zveřejněním projít definitivním schválením. A požadoval samozřejmě i zničení jakýchkoli poznámek či zvukových záznamů. Ani tak ale zpravidla nepovoloval, aby se jeho slova nahrávala.

„A říkejte mi, prosím, Brandone,“ dodal.

Ta nabídka ji – přesně jak předpokládal – přiměla prudce zvednout hlavu. Tentokrát se jejich pohledy

spojily a vzduch mezi nimi zapraskal přívalem vzrušení. Jenže on na to už byl připravený. Natolik, že si mohl vychutnávat zlatavé záblesky v jejích sytě hnědých duhovkách i skutečnost, jak se její světlá plet zbarvuje do růžova.

Ano, taky to cítila... to nevšední elektrizující jiskření. Ale zatímco před pěti lety ho podobné jiskření mezi ním a tou prostou dívkou znepokojovalo, teď ho naopak naplňovalo nadšením. Jeho sexuální život od debaklu s Misty prakticky neexistoval a už celé roky postrádal onu pověstnou instinktivní jiskru přitažlivosti, kterou tato žena zažehla, aniž by se o to jakkoli snažila.

Tak proč si s ní nepohrát? Proč nezkusit zjistit, jak daleko to chce nechat zajít? Nic tím přece neriskoval. Ve svých jednatřiceti byl ještě cyničtější a bezohlednější než před pěti lety. Rozhodně neměla šanci dostat se mu pod kůži a rozjitřit jeho emoce tak, jak to kdysi dokázala ta nedotčená dívka.

A kdo tvrdí, že by o něco takového vůbec stála? Byla to novinářka. Musela vědět, jak takovou přitažlivost využít ve svůj prospěch – navzdory předstírané nervozitě. Její rozechvělý hlas, ostražitý a napjatý pohled i bílé klouby na ruku nejspíš byly pečlivě nacvičenou záležitostí. Každopádně ale šlo o povedené představení. A neotřelý přístup, který Brandonovi připadal až překvapivě okouzlující. Vždyť kdy naposledy ho svádění dokázalo takhle rozpálit?

„Tak spusťte, Lacey,“ vybídl ji. Hlas měl zastřený touhou a nespouštěl z ní zrak.

Zamrkala, v jejích očích se objevil záblesk paniky, ale pak se zhluboka nadechla a zase vydechla. A při tom pohybu se jí vzedmula ňadra.

Chtíč v jeho slabinách nabral podobu ohnivé koule. Založil si ruce, opřel se zadkem o stůl a s potěšením sledoval, jak její pohled na okamžik sklouzl na vybouleninu jeho bicepsu v dokonale padnoucí košili.

Bingo.

Když zvedla oči, vedle neklidu v nich teď viděl i zuřivé odhodlání nenechat se zastrašit.

Jeho rty se pozvolna roztáhly v úsměvu.

Hodně štěstí, Lacey.

„Pane Cade, omlouvám se, že ruším, ale vaše helikoptéra je už připravená k odletu do Paříže.“

Ach, díkybohu.

Jakmile se ozval hlas Cadeova výkonného asistenta, jenž naznačoval konec nejdelších dvaceti minut v Laceyině životě, sevření v jejích útrobách povolilo.

Jak jen ji mohlo napadnout, že setkání s tímto mužem zvládne? Znepokojovalo ji na něm snad úplně všechno. Intenzivní soustředění v jeho temném, pronikavém zeleném pohledu. To, jak mu za posledních pět let zmohutnělo tělo – bicepsy mu pod naškrobenou košilí na míru naběhly pokaždé, když zkřížil ruce na široké hrudi, a jakmile se opřel o stůl, pod kalhotami se mu rýsovala vypracovaná stehna. Jeho chraplavý hlas, z něhož jí naskakovala husí kůže. Způsob, jakým vyslovoval její jméno – se záměrnou důvěrností, jež měla zjevně odzbrojit každou ženu v okruhu deseti kilometrů. Vzhledem k tomu, že ona seděla jen necelý metr od něj, nemohla se divit, že její feromony byly dočista v háji.

Všechno na něm bylo stejně impozantní, vzrušující a omračující jako před pěti lety. Jenže tehdy byla jen nezkušená dívka. Zatímco teď před ním stanula coby matka, žena se slibně rozjetou kariérou, dobrá novinářka – i když z jeho přimhouřeného pohledu poznala, že ji za nic takového nepovažuje.

Čím to, že ji pořád tak vyváděl z míry? Možná to souviselo s tím, že jí už nepřipadal jen fyzicky přitažlivý, ačkoli chemie mezi nimi byla stále až znepokojivě výbušná. Spousta jeho rysů jí nyní připomínala její malou holčičku.

Jejich malou holčičku.

Vzhledem ke krátkosti setkání, při němž Ruby vznikla, bylo pro Lacey vcelku snadné namlouvat si, že Cade do DNA její dcery prakticky nijak nepřispěl, ale vidět ho takhle zblízka a osobně, za denního světla a po celých dvacet minut...

Ruby měla tytéž mechově zelené oči s nádechem oceli. Když se Lacey poprvé přinutila pořádně se na Cadea podívat, okamžitě tu barvu poznala. Jenže zatímco barva Rubyiných duhovek působila roztomile, kouzelně a nevinně, na Brandonu Cadeovi vypadala úplně opačně. Pohled jeho očí byl drsný a natolik pronikavý, že Lacey měla problém i dýchat, neboť se bála, že ten muž dokáže odhalit všechna její tajemství.

Ruby měla rovněž stejný dolíček na levé tváři. Avšak zatímco u Ruby ten dolíček vypadal rozkošně a objevil se pokaždé, když se zachichotala, u Brandona Cadea byl projevem cynického pobavení, nikoli nevinné radosti... Jeho úsměv nebyl ani trochu milý, ale arogantní a dravý. Jakmile se jeho smyslné rty zvlhnuly a na tváři se mu objevil ten hravý důlek, Lacey se zrychlil tep a nemohla popadnout dech. Rázem si připadala jako nebohá myš vydaná napospas divokému panterovi.

Mnohem horší než ten samolibý, cynický úsměv byla ovšem skutečnost, že dokázal znovu vylákat z úkrytu tu lehkovážnou, pošetilou dívku. Dívku, kterou příval endorfinů způsobený jeho pozorností uchvátil natolik, že začala dělat hlouposti.

Až na to, že téhle hlouposti nelituješ, protože ti dala Ruby.

„Myslím, že to je výzva, abych odešla. Děkuji za váš čas, pane Cade.“ Spolkla pocit viny, vypnula nahrávací aplikaci a s co nejklidnějším výrazem ve tváři zasunula telefon do tašky. „Hotový článek vám pochopitelně zašlu mailem k autorizaci.“ Úlevou se jí zatočila hlava. „A do té doby vám zmizím z očí.“

Nehodlala se stresovat tím, že z něj vlastně vůbec nic užitečného nevytáhla. Požádá grafické oddělení, aby sehnalo pár jeho dokonalých fotek ve smokingu, a vystačí si zkrátka s tím, že bude básnit o jeho působivém vystupování a úchvatném vzhledu.

Melody bude našťvaná, že se z něj Lacey nepodařilo vymámit žádné exkluzivní informace, nic aspoň trochu osobního, ale opravdu to od ní její šéfredaktorka očekávala? Skutečným účelem podobného článku bylo vzbudit ve čtenářkách závist, že se jako novinářka dostala na schůzku s dotyčným mužem, a ukázat jim, jak úžasný jejich časopis je, když se mu toto setkání povedlo uspořádat. A toho přece dosáhla.

Kdyby jen všechny ty ženy tušily, jak blízko se k němu dostala. Kdysi.

Postavila se a chystala se vystřelit z místnosti, když vtom k ní dolehl jeho hluboký, zastřený hlas.

„Ne tak rychle, Lacey.“

Jakmile se otočila, zjistila, že ji pozoruje s vyzývavým leskem v očích. Všimla si toho už několikrát. Jako by si vychutnával její znepokojení. Jako by skutečně byl tím panterem, kterého jí připomínal.

„Nechcete mě doprovodit?“ nadnesl nenuceným tónem. „Koneckonců, neměla jste zatím šanci zeptat se mě na něco zajímavého.“

„Doprovodit? Kam?“ vykoktala. Byla teď celá zmatená, ale zároveň ostražitá a nesmírně rozrušená. Přejel ji spalujícím pohledem a pak se znovu zaměřil na její tvář. Mohl si všimnout pulzu, který jí bušil do krku jako šampion v těžké váze? Nebo snad jejích bolestivě tuhnoucích bradavek pod halenkou?

Rty se mu opět zkřivily v tom skoro úsměvu, který však nyní nepůsobil ani tak samolibě a cynicky, jako spíš vyzývavě a provokativně.

Trhaně se nadechla a snažila se uvolnit svěrák, jenž jí stahoval hrudní koš.

Dýchej, Lacey, dýchej. To zvládneš.

„Do Paříže, samozřejmě,“ odvětil a jeho úsměv se roztáhl. Na tváři se mu jako mávnutím kouzelného proutku objevil ten zničující dolíček, díky němuž vypadal jako jeho dcera... i když ne tak docela...

„To nemyslíte vážně?“ vymáčkla ze sebe.

Proč si s ní zahrával? A proč se na ni tak díval? Jako by mu na její odpovědi nějak záleželo...

„Myslím to smrtelně vážně,“ prohlásil a přimhouřil oči. „Shodou okolností dnes večer potřebuju doprovod na Durandův ples.“

„Já jsem ale novinářka, která píše o celebritách,“ vyhrkla.

Cadeův nepřátelský postoj vůči této profesi vycítila hned, jak vešla do jeho kanceláře. A kupodivu se s ním vypořádala snadněji než s podivnou atmosférou, jež mezi nimi během rozhovoru zavládla... Zpočátku opatrná a ostražitá, ale nakonec provokativní a nabitá možnostmi, o nichž by Lacey neměla vůbec uvažovat.

Zprvu si byla jistá, že si tu náhlou změnu jeho postoje – z nepřátelského na fascinovaný – pouze představuje. Zavrhlá to jako návrat k té bláhové dívce, kterou před pěti lety okouznil jeho zájem – a pak tenhle chemický experiment skončil výbuchem a zničil jí život.

Jenže teď to cítila zase. Viselo to ve vzduchu, pulzovalo jí to pod kůží a vyvolávalo to v ní touhu říct ano, i když věděla, že to je opravdu špatný nápad.

Nemohla mu znovu podlehnout. Protože tentokrát nešlo jen o ni. Byla tu i její dcera. Holčička, kterou před tím mužem pět let tajila – a měla k tomu dobrý důvod.

Povytláhl obočí a jeho rty se opět zkřivily v úsměvu. „No právě... Není to snad přesně ta příležitost, po které toužíte? Vidět mě v mém přirozeném prostředí?“

To byla dobrá otázka. A Lacey netušila, jak na ni odpovědět, aniž by prozradila víc, než chtěla. Nepoznal ji a ona za to musela být vděčná. Byl to však velice inteligentní a mimořádně cynický muž a vážně v něm nechtěla vzbudit jakékoli podezření.

„Ano, ale... opravdu mi chcete dopřát takový prostor?“ zeptala se. Ačkoli oba věděli, že by do článku nemohla dát nic, s čím by nesouhlasil, nechat novináře nahlédnout do vlastního společenského života bylo něco nevídaného. „Obzvlášť po těch zkušenostech s Misty,“ dodala.

K jejímu zděšení ho ten dotěrný komentář neurazil ani nerozčílil. Chvilí na ni jen zíral, pak mu na tváři naskočil dolíček a z hrdla se mu vydralo chraplavé uchechtnutí.

„*Touché*,“ zamumlal, načež na ni znovu upřel svůj spalující pohled. „Máte snad v plánu napsat článek o mých sexuálních kvalitách, Lacey?“

To záměrně provokativní prohlášení jí vehnalo barvu do tváří. „Ne, ovšemže ne! Jsem novinářka, vaše sexuální kvality mě nezajímají...,“ ohradila se, možná až příliš urputně.

Pořád se jí vysmíval. Prozradily jí to jeho oči a ten cukající se dolíček.

„Takže by v tom neměl být žádný problém, ne?“ řekl, jako by šlo o otázku, i když to tak zjevně nebylo.

„Myslím, že ne,“ odpověděla Lacey.

Ústupek, který nechtěně učinila, si uvědomila až ve chvíli, kdy dodal: „Cestovní pas u sebe, předpokládám, máte... abyste se dostala přes vstupní kontrolu.“

„Ano, ale...,“ spustila, ale než stačila říct cokoli dalšího, pohlédl kamsi za ni.

„Daryle, ať Jennifer zamluví pro slečnu Carstairsovou na dnešní noc apartmá v hotelu George V,“ pronesl.

Lacey opět vzplály tváře, neboť si náhle uvědomila,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ty mě vážně neznáš?.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.